

oslēpumainā lidojošā kastīte parādījās pie Fergususa bēniņloga trešo nakti pēc kārtas. Pirmajā reizē Fergususs jau bija gulējis ciešā miegā un tā viņu uzmodināja.

Tuk... tuk... tuk...

Fergususa acis tonakt atsprāga vaļā. Kāds klauvēja pie loga. Aplaidis skatienu visapkārt, zēns ieraudzīja, ka uz šaurās palodzes nosēdusies kastīte un ar mehānisko spārnu klauvē pa loga rūti.

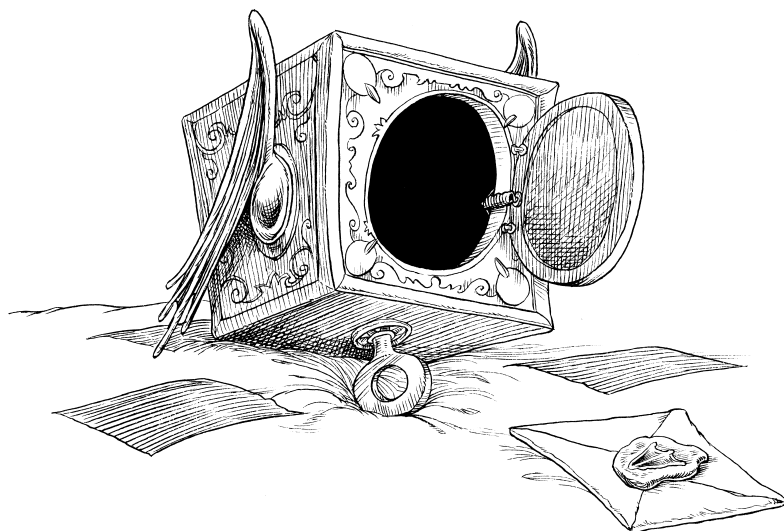
Lēni iztrausies no gultas, Fergususs uz pirkstgaliem šķērsoja istabu un satraukts atvēra logu. Kastīte pēdējiem spēkiem ielidoja istabā; spārniņi vēzējās dīvainās apļveida kustībās augšup leju. Un tad tā nolaidās atpūsties Fergususa uz augšu pavērstajās delnās.

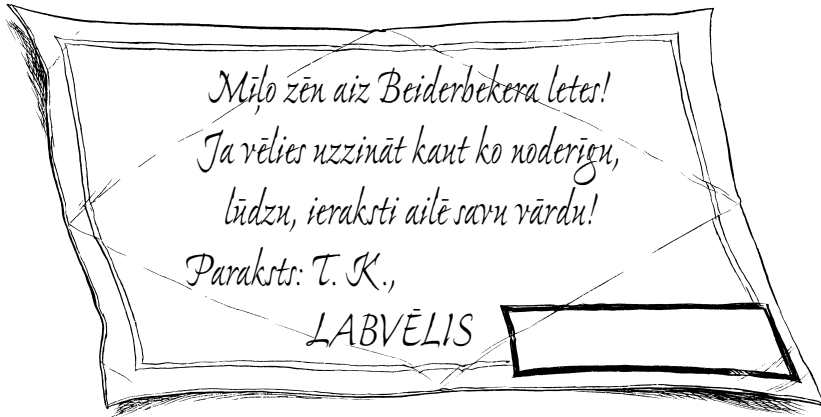
Fergususs saudzīgi apgriezta mazo lidoni otrādi, nebeigdams apbrīnot smalkos grebumus un nevainojamos, dūjas astei līdzīgos salaidumus. Kastītes

apakšdaļā rēgojās zelta atslēga – tā griezās arvien lēnāk, līdz apstājās pavisam, un tad aprima arī spārni. Fergusss saudzīgi nolika mazo ierīci uz segas, un tad notika kaut kas neticams. Durtiņas kastītes priekšpusē, kā atsperes sviestas, atsprāga vaļā, un pa tām izkrita papīra lapa. Rūpīgi salocīta un aizzīmogota ar sarkanu zīmoglaku, ar plēvainas pēdas nospiedumu uz spīdīgās virsmas.

Fergusss nav no tiem puikām, kas atver svešas vēstules, sevišķi, ja tās ir rūpīgi salocītas un aizzīmogotas, bet ērnotā mehāniskā kastīte taču bija *klauvējusi* pie *viņa* loga, tāpēc vēstule, jādomā, bija sūtīta viņam. Izberzējis no acīm miegu un uzmanīgi pārlauzis zīmoglaku, Fergusss atlocīja vēstulīti.

Mīlo zēn aiz Beiderbekera letes, tur bija rakstīts ar piķa melnu tinti kruzulainā rokrakstā.

Fergusam gan aiz bailēm, gan satraukuma uz skauستا sacēlās spalviņas.

Ja vēlies uzzināt kaut ko noderīgu, lūdzu, ieraksti ailē savu vārdu!

Paraksts: T. K., LABVĒLIS

Fergus lūkojās lapiņā labu brīdi. Tik dīvainu vēstuli zēns saņēma pirmo reizi, tāpēc šaubījās, vai uz to jāatbild. Ej nu sažini, kas bija atsūtījis spārnoto kastīti, tomēr viņš pazina Fergusu kā zēnu aiz letes, turklāt nepārprotami gaidīja atbildi.

– Nekas ļauns jau tāpēc nenotiks, – Fergus pie sevis noteica. Tikmēr kastīte klusi noklikšķēja, un tai no augšpuses izlēca sudraba zīmulītis.

– Lai notiek, – Fergus padevās un, paņēmis zīmuli, ierakstīja ailē savu pilno vārdu. *Fergus Markuss Kreins*. Pēc tam aši, lai nepārdomātu, viņš ielika vēstuli atpakaļ kastītē un pamatīgi uzgrieza atslēgu. Pieturēdams spārnus, Fergus pienesa mehānismu pie atvērtā loga un palaida gaisā. Pāris reižu

pavicinājusi spārņiņus, kastīte ieslīdēja nakts melnumā un izgaisa.

Varbūt tas bija tikai sapnis, sēdēdams nākamajā dienā mācību kuģa Betija Žanna klasē, Fergus prātoja. Lai nu kā, vakarā, atvēris slēgus un logu, Fergus apsēdās uz palodzes un sāka gaidīt: ja nu kastīte tomēr atlido? Zēns jau grasījās atmest ar roku, te pēkšņi pulkstenis Montmorensijas parkā nosita divpadsmit un virs jumtiem mirdzēdama parādījās lidojošā kastīte.

No ostas pūta vējš, dzīdams pār debesīm spalvu mākoņus, un kastītes sīkie spārņiņi izmisīgi centās nenovirzīties no ceļa. Fergusam pa brīdim šķita, ka vējš uzvarēs, tomēr kastīte drosmīgi cīnījās, līdz beigās vai ar pēdējo atslēgas pagriezienu iekrita zēna pastieptajās plaukstās.

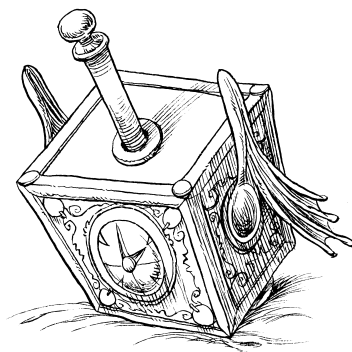
– Rokā ir! – Fergus uzvaroši iesaucās un tad aprāvās: bļautīdamies taču var uzmodināt māti. Viņš nolika kastīti uz segas, un nākamajā mirklī durtiņas atsprāga vaļā un pa tām izkrita otrā vēstule.

Fergus drebošām rokām atvēra sūtījumu.

Mīļo Fergus Markus Krein!
sākās vēstule. *Paldies Tev par ātro atbildi! Lūdzu, attiecīgi aizpildi ailes! Pateicos Tev par pacietību.*

Paraksts: T. K., DRAUGS

Fergus vēl lasīja, bet kastīte jau noklikšķējusi piedāvāja viņam sudraba zīmuli.

Mīlo Ferens Markus Krein!

Paldies Tev par ātro atbildi! Lūdzu, attiecīgi aizpildi aises!

Pateicos Tev par pacietību.

Paraksts: T. K.,

DRAUGS

Tavas mātes vārds ir Lūsija

JĀ

NĒ

Tava tēva vārds ir Markuss

JĀ

NĒ

Kā tev šķiet,
vai savos gados esi

...MAZS

...VIDĒJS

... LIELS

Vai esi

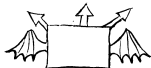
VEIKLS

...SPORTISKS

...VAI VARI
IESPRAUKTIES
ŠAURĀS VIETĀS

VAI ARĪ TU NEKO TĀDU NESPĒJ?

Kurā skolā tu mācies?

MONTMORENSIJAS
AKADĒMIJĀ

...OSTAS
KOLEDŽĀ

...UZ MĀCĪBU
KUĢA BETIJA
ŽANNA

Pirmajā ailē bija rakstīts: *Tavas mātes vārds ir Lūsija*. Fergus ievilka ķeksi lodziņā jā.

Fergus lasīja tālāk: *Tava tēva vārds ir Markuss*. Atkal atbildot jā, zēna sirds dauzījās kā negudra.

Nākamajā ailē bija jautāts, vai Fergus uzskata sevi par mazu, vidēju vai lielu, un viņš ievilka zīmi lodziņā *mazs*, domādams, ka tas ir vistuvāk patiesībai. Nākamais jautājums izrādījās krietni āķīgāks. Vēstules autors gribēja zināt, vai Fergus ir veikls, sportisks, vai spēj iespraukties šaurās vietās vai arī neko tādu nevar. Iedomādamies vingrošanas stundu uz *Betijas Žannas* klāja, Fergus ievilka ķekšus visās ailēs, izņemot pēdējo.

Beidzamais jautājums bija pavisam viegls. *Kurā skolā tu mācies?*

Fergus izlasīja atbilžu variantus. *Montmorensijas Akadēmija*. *Ostas koledža*. *Mācību kuģis* Betija Žanna. Pirmās divas skolas bija krietni par dārgu, lai misis Kreina vispār būtu ņēmusi tās vērā. Fergus ievilka zīmi ailē *Betija Žanna*.

Iespējams, ka skolotāji uz kuģa bija mazliet ķerti un stundas dīvainas, toties ne par ko nebija jāmaksā. Un kurā tad vēl skolā bija savs papagailis? Tā sprieda Fergus, locīdams vēstuli un likdams to kastītē.

Uzgrīzis atslēgu līdz galam, zēns kastīti palaida, un tā lidoja projām. Spēcīgās brāzmas šoreiz bija kastītei labvēlīgas, tāpēc tā ātri sasniedza tālos kalnus.

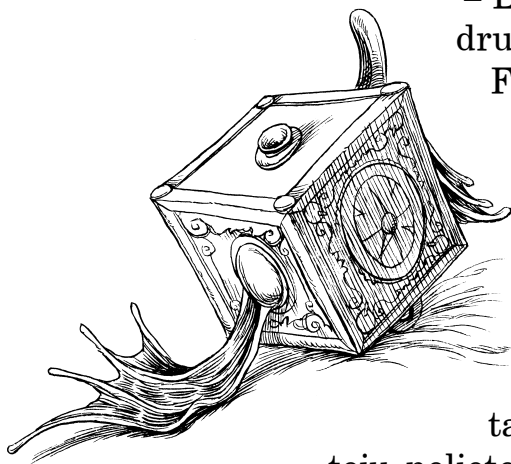
– Atlido atkal! – Fergus klusi sauca nopakaļ.

Tagad, trešajā naktī, tiklīdz nosita divpadsmit, kastīte parādījās atkal.

Nu jau tā laidās arvien zemāk virs jumtiem. Mehānisms bija pievērsis lielo, balto kaiju uzmanību, un tās, nikni klaigādamas, riņķoja ap svešķermeni. Laiku pa laikam kāda kaija, nošķīrusies no pārējām, metās virsū lidojošajai, skrapstošajai ierīcei. Kad vien putna spārns smagi atsitās pret kastīti, novirzīdams to no ceļa, Fergus aizturēja elpu.

– Turies! – zēns čukstus mundrināja.

Kastīte atguvusies turpināja ceļu.

– Lido šurp! Vēl drusciņ,
drusciņ un... rokā ir! –

Fergus noķēra kastīti,
un, kad viņš kāpa
lejā no palodzes,
sīkie spārniņi kuti-
nāja plaukstu. Noli-
cis kastīti uz segas,
Fergus ievēroja,
ka viens spārniņš
tai sagumzīts un kļuvis

teju nelietojams – kaijas bija to
saplacinājušas. Durtiņas atvērās, un pa tām
izkrita kārtējā vēstule.

Fergus to aizrautīgi atlocīja. Nākamajā brīdī viņš
palika ar vaļēju muti...

FERGUS KREIN!

TEV DRAUD LIELAS
BRIESMAS!

IEŠU TEV
PALĪGĀ.

PARAKSTS:

T. K.

*Tavs sen pazudis
tēvocis Teo*